

Sygn. akt II Ka 689/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art. 157 §2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 6 września 2016 r. sygn. akt II K 1172/15

zaskarżony wyrok uchyla i na podstawie art. 17§1 pkt 6 kpk w zw. z art. 101§2 kk i art. 102 kk postępowanie w sprawie umarza wobec przedawnienia karalności przestępstwa; stwierdza, że koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. II Ka 689/16

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że w dniu 22 września 2010 r., około godz. 18:30, na odcinku remontowanej trasy (...)M. – W., w miejscowości C., powiatu (...), województwa (...), uderzył pokrzywdzonego Ł. W. prawą pięścią w twarz, a następnie zadawał mu ciosy po całym ciele, czym spowodował u niego uraz głowy i wstrząśnienie mózgu, co skutkowało rozstrojem jego zdrowia trwającym krócej od 7 dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 06 września 2016 r., sygn. II K 1172/15:

I. oskarżonego **M. K.** w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 22 września 2010 r. w miejscowości C., powiatu (...), spowodował u Ł. W. uszczerbek na zdrowiu w ten sposób, że uderzał go ręką oraz przytrzymywał go w pozycji leżącej, w następstwie czego Ł. W. doznał urazu głowy bez obrażeń wewnętrznych oraz lekkiego wstrząśnienia mózgu, które to obrażenia spowodowały u niego rozstrój zdrowia trwający krócej niż 7 dni, tj. czynu stanowiącego występki z art. 157 § 2 kk i za ten czyn na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył mu karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 kk, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 20 (dwadzieścia) złotych;

II. zasądził od oskarżonego M. K. kwotę 300 (trzysta) złotych na rzecz oskarżyciela prywatnego Ł. W. tytułem zwrotu poniesionych przez oskarżyciela zryczałtowanych kosztów postępowania, a także zasądził od oskarżonego M. K. kwotę 6.135 (sześć tysięcy stu trzydzieści pięć złotych) na rzecz oskarżyciela prywatnego Ł. W. tytułem częściowego zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego, wykonywanego przez adw. A. L., w pozostałym zakresie kosztami ustanowionego pełnomocnictwa obciążył oskarżyciela Ł. W.;

III. zasądził od oskarżonego M. K. na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 100 (sto) złotych oraz tytułem częściowego zwrotu wydatków postępowania kwotę 946 (dziewięćset czterdzieści sześć złotych), w pozostałym zakresie wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości.

Wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, a będący następstwem przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk), poprzez bezpodstawne przyjęcie, że M. K. jako pierwszy zaatakował Ł. W., uderzając go pięścią w twarz i „kontynuując atak”, a Ł. W. „zasłaniając się przed atakiem, trzymany w rękę sygnalizatorem – tzw. lizakiem, uderzył oskarżonego w głowę”, zamiast prawidłowo, że „w trakcie zajścia M. K. udzielił, w związku z dostrzeżonymi uchybieniami w wykonywaniu obowiązków pracowniczych, Ł. W. reprimendy słownej oraz poinformował go o pozbawieniu premii, na co ten zareagował uderzeniem M. K. trzymany w rękę sygnalizatorem w głowę i ramię. Następnie M. K., broniąc się przed dalszym zamachem na swoje zdrowie, uderzył Ł. W. pięścią w twarz, po czym doszło do dalszego, wzajemnego szarpania i wspólnego upadku do pobliskiego rowu przydrożnego”.

Podnosząc powyższy zarzut, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego, na podstawie art. 25 § 1 kk w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 414 § 1 zd. 2 kpk,
- zasądzenie od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonego kosztów procesu za rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji po raz pierwszy w kwocie 3.800 zł (zgodnie ze złożonym rachunkiem), jak również za rozpoznanie sprawy przez Sąd Odwoławczy po raz pierwszy, za rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji po raz drugi, za rozpoznanie sprawy przez Sąd Odwoławczy po raz drugi, za rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji po raz trzeci – wg norm przepisanych.

Nadto, już po sformułowaniu w/w postulatów, obrońca oskarżonego zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił uchybienie, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 8 kpk, tj. wydanie orzeczenia pomimo, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania karnego przeciwko M. K., przy przyjęciu za podstawę prawną art. 17 § 1 pkt 7 kpk w zw. z art. 414 § 1 zd. 1 kpk,

- zasądzenie od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonego kosztów procesu za rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji po raz pierwszy w kwocie 3.800 zł (zgodnie ze złożonym rachunkiem), jak również za rozpoznanie sprawy przez Sąd Odwoławczy po raz pierwszy, za rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji po raz drugi, za rozpoznanie sprawy przez Sąd Odwoławczy po raz drugi, za rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji po raz trzeci – wg norm przepisanych.

Na wypadek stwierdzenia przedawnienia karalności czynu zarzucanego oskarżonemu, jego obrońca wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania karnego przeciwko M. K., przy przyjęciu za podstawę prawną art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 414 § 1 zd. 1 kpk,
- zasądzenie od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonego kosztów procesu za rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji po raz pierwszy w kwocie 3.800 zł (zgodnie ze złożonym rachunkiem), jak również za rozpoznanie sprawy

przez Sąd Odwoławczy po raz pierwszy, za rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji po raz drugi, za rozpoznanie sprawy przez Sąd Odwoławczy po raz drugi, za rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji po raz trzeci – wg norm przepisanych.

Obrońca oskarżonego wniósł także o zasądzenie od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonego kosztów procesu za II instancję na skutek rozpoznania niniejszej apelacji – wg norm przepisanych.

Na rozprawę apelacyjną nie stawili się oskarżony i jego obrońca – o terminie zawiadomieni prawidłowo. Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, wniósł także o nieobciążanie oskarżyciela prywatnego kosztami postępowania w sprawie, a obciążenie nimi oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się o tyle zasadna, o ile doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania w sprawie M. K. wobec stwierdzenia przedawnienia karalności zarzucanego mu przestępstwa.

W zależności od tego, czy skutki na zdrowiu pokrzywdzonego wywołane czynem zabronionym trwały dłużej niż 7 dni, czy też tego okresu nie przekroczyły, wyróżnić można średni (art. 157 § 1 kk) oraz lekki (art. 157 § 2 kk) uszczerbek na zdrowiu. W przedmiotowej sprawie dokonując ustaleń, iż naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego Ł. W. trwało poniżej 7 dni, Sąd I instancji oparł się na niekwestionowanej przez strony procesowe, pełnej i jasnej opinii sądowo-lekarskiej. Mamy zatem do czynienia z obrażeniami pokrzywdzonego, o jakich stanowi przepis art. 157 § 2 kk.

Przestępstwo penalizowane przez ustawodawcę w art. 157 § 2 kk jest ścigane z oskarżenia prywatnego, a zatem zgodnie z dyspozycją art. 101 § 2 kk jego karalność ustaje z upływem roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy, natomiast w myśl art. 102 kk, jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność tego przestępstwa przedawnia się upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. W związku z tym, że pokrzywdzony Ł. W. znał personalia sprawcy w dniu zdarzenia, tj. w dniu 22 września 2010 r., karalność czynu zarzucanego oskarżonemu M. K. w ramach niniejszego postępowania ustała z dniem 22 września 2016 r. Z całą stanowczością wskazać przy tym należy, iż w dacie wydania wyroku przez Sąd I instancji, tj. w dniu 06 września 2016 r., przedawnienie karalności jeszcze nie nastąpiło, stało się to jednak przed uprawomocnieniem orzeczenia.

W tym stanie rzeczy, w związku z okolicznością, iż w realiach tej sprawy doszło do zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności (art. 17 § 1 pkt 6 kpk), stanowiącej zarazem bezwzględną podstawę uchylenia orzeczenia, określoną w art. 439 § 1 pkt 9 kpk, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok uchylił i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 101 § 2 kk i art. 102 kk postępowanie w sprawie umorzył.

Powyższe sprawiło, że bezprzedmiotowym stało się poddanie analizie argumentacji wysuniętej przez apelującego.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu uzasadnia przepis art. 632a §1 kpk zgodnie z brzmieniem art. 632 ust. 1 kpk jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w razie umorzenia postępowania w sprawach z oskarżenia prywatnego koszty procesu ponosi oskarżyciel prywatny, jednakże w niniejszej sprawie zastosowanie ma dodany przez art. 1 ustawy z dnia 5 kwietnia 2006 r. (Dz. U. 2006. 95.659) zmieniający ustawę z dnia 21 czerwca 2006 r. art. 632 a §1 kpk, który stanowi, iż w wyjątkowych wypadkach, w razie umorzenia postępowania, Sąd może orzec, że koszty procesu w sprawach z oskarżenia prywatnego ponosi oskarżony lub Skarb Państwa. W niniejszej sprawie uzasadnione jest skorzystanie z tej wyjątkowej regulacji obciążenie Skarbu Państwa kosztami procesu, gdyż długotrwałe prowadzenie postępowania i generowanie kosztów nie wynikało z zachowania oskarżyciela ani też oskarżonego, a było rezultatem błędów Sądu I instancji, które w konsekwencji doprowadziły do przedawnienia. Zaznaczyć należy, iż przepis art. 632 kpk ma zastosowanie w sytuacji, gdy umorzenie postępowania nastąpiło w wyniku wadliwego zachowania podmiotu innego niż ten, który według przepisów miał ponieść koszty umorzono postępowania (Grzegorzcyk, Kodeks 2008, s. 1371).

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.